

Výsledek druhé světové války a poválečné uspořádání Evropy přisoudily východnímu Středomoří roli jednoho z nejstrategičtějších regionů v tehdejší bipolární uspořádání. Spojené státy americké (USA) si dobře uvědomovaly geostrategický význam Řecka a Turecka, a proto v roce 1947 poskytly oběma státům v rámci tzv. Trumanovy doktríny finanční pomoc, aby Řecko a Turecko byly schopny zastavit další pronikání Sovětského svazu do oblasti. Klíčovými spojenci Západu se Řecko a Turecko staly po svém přistoupení k Severoatlantické alianci (NATO) v roce 1952; oba státy poté zaujaly důležitou roli v bezpečnostních strategiích nejen západní Evropy, ale i Spojených států, které v Řecku a Turecku rozmístily své jaderné zbraně a monitorovací zařízení. Spojené státy proto měly eminentní zájem na tom, aby v oblasti východního Středomoří panovala politická stabilita a aby se oba státy zřekly vzájemné nevráživosti, která již od 19. století ovlivňovala jejich vzájemné vztahy. Toto přání USA se ovšem nenaplnilo. Od padesátých let se situace ve východním Středomoří začala opět vyhrocovat a hlavním důvodem sváru mezi Řeckem a Tureckem byla tzv. kyperská otázka. Jisté uklidnění poměrů ve Středomoří měl přinést vznik samostatné Kyperské republiky v roce 1960, od něhož si Řekové i Turci slibovali vyřešení vzájemných problematických vztahů. Osamostatnění Kypru však situaci v oblasti ještě více vyhrotilo a v letech 1964 a 1974 se kvůli událostem na ostrově oba státy ocitly na pokraji válečného konfliktu. Spojené státy, jako vedoucí mocnost Západu, vzaly na sebe zodpovědnost za udržení míru ve východním Středomoří a zachování strategicky důležitého jihovýchodního křídla Severoatlantické aliance. Od konce padesátých let se Spojené státy začaly výraznějším způsobem zaměřovat na kyperskou otázku, a to především jako na faktor ovlivňující řecko-turecké vztahy.